

**LIETUVOS RESPUBLIKOS SEIMO
PETICIJŲ KOMISIJA**

**IŠVADA
DĖL TEODORO ISMAILOVO PETICIJOS**

2022 m. spalio 12 d.
Vilnius

Lietuvos Respublikos Seimo Peticijų komisija 2022 m. spalio 12 d. posėdyje iš esmės išnagrino Teodoro Ismailovo peticiją ir priėmė sprendimą teikti Seimui išvadą atmesti šioje peticijoje pateiktą pasiūlymą pakeisti Lietuvos Respublikos vaiko teisių apsaugos pagrindų įstatymo 30 straipsnio 1 dalį ir panaikinti darbo su vaikais draudimus asmenims, kuriems yra išnykęs arba panaikintas teistumas už sunkius nusikaltimus, nesusijusius su nepilnamečiais asmenimis. Sprendimas priimtas atsižvelgus į Lietuvos Respublikos Seimo kanceliarijos Teisės departamento, Lietuvos Respublikos teisingumo ministerijos, Lietuvos Respublikos socialinės apsaugos ir darbo ministerijos, Lietuvos Respublikos švietimo nuomones ir dėl išvadoje išdėstytų motyvų.

Pareiškėjas teigia, kad Vaiko teisių apsaugos pagrindų įstatymo 30 straipsnio 1 dalies nuostata tiek, kiek joje įtvirtintas neterminuotas (t. y. trunkantis visą gyvenimą) draudimas dirbti su vaikais sunkius nusikaltimus padariusiems asmenims, prieštarauja Konstitucijai, Baudžiamojo kodekso (toliau – BK) 97 straipsnio „Teistumas“ nuostatoms, taip pat nepagrįstai riboja teisę dirbti su vaikais, jeigu asmuo yra padaręs sunkų nusikaltimą, „nesusijusį su vaikais“. Jo nuomone, aptariamoje normoje nustatyti draudimai darbui su vaikais neturėtų būti taikomi asmenims, nuteistiems už kitus sunkius nusikaltimus (nesusijusius su vaikais). O jei tokia norma visgi išliktų, tuomet išnykus ar panaikinus teistumą, asmuo turėtų įgyti galimybę dirbti darbą su vaikais.

Lietuvos Respublikos Konstitucijos 48 straipsnio 1 dalyje *inter alia* yra įtvirtinta, kad kiekvienas žmogus gali laisvai pasirinkti darbą. Ši laisvė yra viena iš būtinų žmogaus gyvybinių poreikių tenkinimo, deramos padėties visuomenėje užtikrinimo sąlygų. Konstitucinė kiekvieno žmogaus laisvė pasirinkti darbą suponuoja įstatymų leidėjo pareigą sudaryti teises prielaidas įgyvendinti šią laisvę. Sudarydamas jas įstatymų leidėjas turi įgaliojimus, atsižvelgdamas į darbo pobūdį, nustatyti teisės laisvai pasirinkti darbą įgyvendinimo sąlygas. Tai darydamas jis turi paisyti Konstitucijos (Lietuvos Respublikos Konstitucinio Teismo 2002 m. lapkričio 25 d., 2003 m. liepos 4 d., 2004 m. gruodžio 29 d., 2007 m. rugpjūčio 13 d., 2008 m. sausio 7 d., 2008 m. vasario 20 d., 2010 m. kovo 22 d. nutarimai).

Vaiko teisių apsaugos pagrindų įstatymo 30 straipsnyje reglamentuojami darbo su vaikais apribojimai. Šio straipsnio 1 dalyje, be kita ko, yra teigiama, kad asmenims, įsiteisėjusiu apkaltinamuoju teismo nuosprendžiu pripažintiems kaltais už tyčinius sunkius ar labai sunkius nusikaltimus, neatsižvelgiant į tai, ar teistumas yra išnykęs ar panaikintas, draudžiama: 1) dirbti ar užsiimti savanoriška veikla vaiko teisių apsaugos, vaikų socialinėse, švietimo ir sporto, sveikatos priežiūros paslaugas vaikams teikiančiose įstaigose, įmonėse ir organizacijose; 2) dirbti darbą kitose, negu nurodytos šio straipsnio 1 dalies 1 punkte, įstaigose, įmonėse ir organizacijose, taip pat jose užsiimti savanoriška veikla, jeigu šis darbas ar savanoriška veikla tiesioginiais ir reguliariais kontaktais yra susiję su vaikų auklėjimu, mokymu, priežiūra ar jų saugumo užtikrinimu; 3) verstis individualia veikla, jeigu ši veikla tiesioginiais ir reguliariais kontaktais susijusi su vaikų auklėjimu, mokymu, priežiūra ar jų saugumo užtikrinimu. Be kita ko, Vaiko teisių apsaugos pagrindų įstatymo 30 straipsnio 9 dalyje yra teigiama, kad asmuo negali dirbti Valstybės vaiko teisių apsaugos ir įvaikinimo tarnyboje ar jos įgaliotuose teritoriniuose skyriuose, jeigu yra bent viena iš šių sąlygų: 1) jam taikomi darbo apribojimai, nustatyti šio straipsnio 1 dalyje; 2) jis įsiteisėjusiu teismo nuosprendžiu pripažintas kaltu padarius kitą, negu nurodyta šios dalies 1 punkte, nesunkų ir (ar) apysunkį nusikaltimą, jeigu teistumas už jį neišnykęs ar nepanaikintas ir kt. Atkreiptinas dėmesys, kad toks teisinis reguliavimas yra įtvirtintas ne tik Vaiko teisių apsaugos pagrindų įstatyme, pavyzdžiui, Lietuvos Respublikos švietimo įstatymo 48 straipsnio 8 dalies 2 punkte yra teigiama, kad mokytoju negali dirbti asmuo, kuris negali būti laikomas nepriekaištingos reputacijos. Švietimo įstatymo 5¹ straipsnyje yra nustatyta, kad asmuo negali būti laikomas nepriekaištingos reputacijos, jeigu jis yra teistas už sunkų ir (ar) labai sunkų nusikaltimą, neatsižvelgiant į tai, ar teistumas yra išnykęs, ar panaikintas, ar teistas už kitą tyčinį nusikaltimą, – jeigu teistumas neišnykęs ar nepanaikintas.

Konstitucinis Teismas yra konstatavęs, kad Konstitucijos 48 straipsnio 1 dalyje įtvirtinta žmogaus teisė laisvai pasirinkti darbą gali būti ribojama, jeigu laikomasi šių sąlygų: tai daroma įstatymu; apribojimai yra būtini demokratinėje visuomenėje siekiant apsaugoti kitų asmenų teises ir laisves bei Konstitucijoje įtvirtintas vertybes, taip pat konstituciškai svarbius tikslus; apribojimais nėra paneigiama teisių ir laisvių prigimtis bei jų esmė; yra laikomasi konstitucinio proporcingumo principo (2009 m. gruodžio 11 d., 2016 m. vasario 17 d., 2021 m. balandžio 14 d. nutarimai). Aiškindamas Konstitucijos 48 straipsnio 1 dalį, Konstitucinis Teismas taip pat yra konstatavęs, kad įstatymų leidėjas turi įgaliojimus, atsižvelgdamas į darbo pobūdį, nustatyti teisės laisvai pasirinkti darbą įgyvendinimo sąlygas; tai darydamas jis turi paisyti Konstitucijos (2002 m. lapkričio 25 d., 2011 m. liepos 7 d., 2021 m. balandžio 14 d. nutarimai). Teisės aktuose numatytos priemonės turi atitikti teisėtus ir visuomenei svarbius tikslus, kad jos turi būti būtinos šiems tikslams pasiekti ir neturi

varžyti asmens teisių ir laisvių akivaizdžiai labiau, negu reikia jiems pasiekti (Konstitucinio Teismo 2012 m. spalio 31 d., 2013 m. liepos 1 d., 2019 m. birželio 25 d. nutarimai).

Aptariamu klausimu aktualus yra ir Konstitucinio Teismo išaiškinimas, pagal kurį reikalavimas asmens teisių ir laisvių įstatymu neriboti labiau, negu reikia teisėtiems ir visuomenei svarbiems tikslams pasiekti, *inter alia* suponuoja reikalavimą įstatymų leidėjui nustatyti tokį teisinį reguliavimą, kuris sudarytų prielaidas pakankamai individualizuoti asmens teisių ir laisvių apribojimus: ribojantis asmens teises ir laisves įstatymo nustatytas teisinis reguliavimas turi būti toks, kad sudarytų prielaidas kiek įmanoma įvertinti individualią kiekvieno asmens situaciją ir, atsižvelgiant į visas svarbias aplinkybes, atitinkamai individualizuoti konkrečias tam asmeniui taikytinas ribojančias jo teises priemones (2011 m. liepos 7 d., 2016 m. vasario 17 d., 2019 m. birželio 25 d. nutarimai).

Nėra abejonių, kad Vaiko teisių apsaugos pagrindų įstatymo 30 straipsnio 1 dalyje nustatytais ribojimais siekiama apsaugoti ypač pažeidžiamos socialinės grupės teises ir laisves bei yra pagrįsti konstituciškai svarbiais tikslais. Šiame kontekste pažymėtina, kad vaikų interesų apsaugai skiriamas didelis tiek tarptautinis, tiek nacionalinis dėmesys. 1959 m. Vaiko teisių deklaracijoje, priimtoje Jungtinių Tautų Generalinės Asamblėjos, nustatyta, kad įstatymu ir kitokiomis priemonėmis vaikui turi būti garantuojama ypatinga apsauga ir suteikiamos galimybės ir sąlygos sveikai ir normaliai vystytis fiziškai, protiška, doroviškai, dvasiškai ir dalyvauti visuomenės gyvenime (2 principas); vaikas visuomet turi būti tarp tų kam pirmiausia suteikiama apsauga ir parama (8 principas). 1989 m. Jungtinių Tautų Vaiko teisių konvencijoje teigiama, kad valstybės dalyvės įsipareigoja teikti vaikui tokią apsaugą ir globą, kokios reikia jo gerovei (3 straipsnio 2 dalis); valstybės dalyvės pripažįsta kiekvieno vaiko teisę turėti tokias gyvenimo sąlygas, kokių reikia jo fiziniam, protiniam, dvasiniam, doroviniam ir socialiniam vystymuisi (27 straipsnio 1 dalis); valstybės dalyvės susitaria, kad vaiko lavinimo tikslas turi būti: a) kuo visapusiškiau ugdyti vaiko asmenybę, talentą ir protinius bei fizinius sugebėjimus; b) ugdyti pagarbą žmogaus teisėms ir pagrindinėms laisvėms, taip pat principams, paskelbtiems Jungtinių Tautų Įstatuose (29 straipsnio 1 dalies a ir b punktai) ir kt. Konstitucijos 38 straipsnio 2 dalyje yra teigiama, kad valstybė saugo ir globoja vaikystę. Be to, Konstitucijos 39 straipsnio 3 dalyje nurodoma, kad nepilnamečius vaikus gina įstatymas. Pažymėtina ir tai, kad Vaiko teisių apsaugos pagrindų įstatyme yra nustatyta, kad valstybės ir savivaldybių institucijos ir įstaigos saugo vaiką nuo neigiamos socialinės aplinkos įtakos (25 straipsnio 1 dalis).

Iš pateiktų nuostatų matyti, kad valstybei (be kita ko, įstatymų leidėjui) yra nustatoma ekstraordinarinė pareiga užtikrinti vaikų interesus, be kita ko, apsaugoti vaikus nuo galimo neigiamo poveikio (ar jos rizikos) jų gerovei. Minėtiems tikslams pasiekti yra būtina speciali teisinė apsauga, be kita ko, ir teisiniai instrumentai, nustatantys specialius reikalavimus asmenims, atliekantiems pareigas, susijusias su vaikų auklėjimu, mokymu, priežiūra ar jų saugumo užtikrinimu ir pan. Tokie

poreikiai yra pagrįsti vaikų ypatingu pažeidžiamumu – bet koks neigiamas poveikis gali padaryti didelę žalą besivystančiai vaiko asmenybei, todėl svarbu, kad asmenys, vykdytys arba norintys vykdyti anksčiau nurodytą veiklą, turėtų ne tik specialių žinių ir įgūdžių, reikalingų darbui su vaikais, bet ir atitiktų atitinkamus patikimumo (reputacijos) standartus, leidžiančius valdyti rizikas ir minimalizuoti galimas grėsmes vaikų gerovei. Pažymėtina, kad Vaiko teisių apsaugos pagrindų įstatymo 30 straipsnio 1 dalyje įtvirtinti darbo su vaikais apribojimai yra siejami su sunkiausia teisinės atsakomybės forma – baudžiamąja atsakomybe, t. y. nurodytomis nuostatomis draudžiama dirbti su vaikais asmenims, kurie įsiteisėjusiu nuosprendžiu yra pripažinti kaltais padarę atitinkamo sunkumo tyčinius nusikaltimus. Šiame kontekste privalu pastebėti, kad baudžiamųjų teisės normų pagrindinė paskirtis – užtikrinti elementariausių, pagrindinių visuomeninių gyvenimo vertybių apsaugą. Nusikalstamos veikos pripažįstamos pačiais sunkiausiais teisės pažeidimais, keliančiais grėsmę pamatiniams visuotiniams teisiniams gėriams, todėl *tyčinis* tokių veikų įvykdymas gali sudaryti pagrindą nustatyti specialų teisinį reguliavimą dėl asmenų, dirbančių ar siekiančių dirbti su vaikais, ribojimų atlikti tokias funkcijas, kurių, be kita ko, vienas iš neatsiejamų elementų yra *pagarba žmogaus teisėms ir pagrindinėms laisvėms*.

Kaip jau buvo minėta, Konstitucinis Teismas yra konstatavęs, kad Konstitucijos 48 straipsnio 1 dalyje įtvirtinta žmogaus teisė laisvai pasirinkti darbą gali būti ribojama, be kita ko, jeigu apribojimais nėra paneigiama teisių ir laisvių prigimtis bei jų esmė; yra laikomasi konstitucinio proporcingumo principo. Vaiko teisių apsaugos pagrindų įstatymo 30 straipsnio 1 dalyje nustatyti ribojimai siejami su *neterminuotais draudimais* dirbti darbą, susijusį su vaikais, asmenims, kurie įsiteisėjusiu teismo nuosprendžiu pripažinti kaltais dėl *sunkių* ar *labai sunkių* nusikaltimų įvykdymo.

Konstitucinis Teismas 2020 m. birželio 5 d. nutarime, analizuodamas Ginklų ir šaudmenų kontrolės įstatymo (2010 m. lapkričio 18 d. redakcija) 18 straipsnio 2 dalies 1 ir 4 punktuose nustatyto teisinio reguliavimo, pagal kurį tam tikrus nusikaltimus padaręs asmuo neterminuotai (t. y. visą gyvenimą) negalėdavo įsigyti tam tikrų ginklų ir šaudmenų, atitiktį Konstitucijai, pažymėjo, kad Ginklų ir šaudmenų kontrolės įstatymo kontekste neterminuotas (t. y. visą gyvenimą trunkantis) draudimas konstitucinį proporcingumo principą atitinka ta apimtimi, kuria leidimas įsigyti tam tikrus ginklus ir šaudmenis niekada neišduodamas asmenims, padariusiems „itin pavojingus nusikaltimus“. Tokios pačios nuomonės dėl neterminuoto (t. y. trunkančio visą gyvenimą) draudimo bei „itin pavojingų nusikaltimų“ Konstitucinis Teismas laikėsi ir 2021 m. balandžio 14 d. nutarime, kuriame buvo vertinamas Vidaus tarnybos statuto (2018 m. birželio 29 d. redakcija) 9 straipsnio 2 dalies 1 punkto, nustačiusio nepriekaištingos reputacijos reikalavimus pretendentams į vidaus tarnybą ir šias pareigas jau einantiems asmenims, konstitucingumas¹. Nors Vaiko teisių apsaugos pagrindų įstatymo,

¹ Konstitucinis Teismas 2021 m. balandžio 14 d. nutarime pripažino, kad „<...> įstatymų leidėjas, reguliuodamas valstybės tarnybos santykius ir siekdamas konstituciškai pagrįsto tikslo užtikrinti valstybės tarnyboje einančių pareigas asmenų

Ginklų ir šaudmenų kontrolės įstatymo bei Vidaus tarnybos statuto reguliavimo dalykas skiriasi, manytina, kad Konstitucinio Teismo išaiškinimai šiai peticijai yra aktualūs, kadangi vaikų apsauga nuo pačius pavojingiausių teisės pažeidimus padariusių asmenų neigiamos įtakos yra ne mažiau svarbus tikslas nei visuomenės apsauga nuo neteisėto ginklų ir šaudmenų panaudojimo ar valstybės tarnyboje einančių pareigas (ar į jas pretenduojančių) asmenų patikimumo užtikrinimas. Iš to seka, kad neterminuotas (t. y. trunkantis visą gyvenimą) draudimas dirbti su vaikais turėtų būti laikomas konstituciškai pagrįstu bent jau tiek, kiek jis yra siejamas su „itin pavojingų nusikaltimų“ padarymu.

Vertinant ginčijamą teisinį reguliavimą anksčiau pateiktų Konstitucinio teismo išaiškinimo kontekste, būtina pastebėti, kad Vaiko teisių apsaugos pagrindų įstatymo 30 straipsnio 1 dalyje nustatyti ribojimai neapibrėžtą laikotarpį dirbti darbą, susijusį su vaikais, yra siejami su sunkiais ir labai sunkiais nusikaltimais. Šiame kontekste pažymėtina, kad BK tyčiniai nusikaltimai skirstomi į keturias skirtingo pavojingumo kategorijas, t. y. į nesunkius, apysunkius, sunkius ir labai sunkius nusikaltimus (BK 11 straipsnio 2 dalis), todėl sunkūs ir labai sunkūs nusikaltimai pripažįstami pačiais pavojingiausiais teisės pažeidimais, o asmenys įvykdę analizuojamas nusikalstamas veikas sulaukia rimčiausių teisinių pasekmių, be kita ko, kurios numatytos ir ginčijamame teisiniame reguliavime. Savo ruožtu, toks teisinis reguliavimas galėtų atitikti anksčiau nurodytus Konstitucinio Teismo išaiškinimus, kuriais remiantis įstatymų leidėjas gali nustatyti neterminuotus ribojimus užimti tam tikras pareigas, kai asmuo padaro itin pavojingus nusikaltimus. Be to, svarbu paminėti ir tai, kad skirtingi ribojimai, atsižvelgiant į proporcingumo principą, turėtų būti taikomi asmenims, kurie dirba tiesiogiai su vaikais, ir kurie netiesiogiai.

Peticijoje, be kita ko, nurodoma, kad „praеityje, 2013 m., buvau nuteistas dėl sukčiavimo (182 str. 2 dalis). Šiuo metu bausmę esu visiškai atlikęs, teistumas yra išnykęs ir baudžiamojo kodekso 97 str. kontekste esu neteistas“. Pažymėtina, kad pareiškėjas klaidingai tapatina dvi skirtingas teises kategorijas – nuteisimo aktą ir nepasibaigusį teistumą. Konstitucinis Teismas yra konstatavęs, kad teistumo pasibaigimas negali būti suprantamas taip, esą išnyksta pats asmens nuteisimo faktas, ir nereiškia, kad kitose teisinių santykių srityse, pvz., vertinant asmens reputaciją, negali būti atsižvelgiama į tai, ar asmuo buvo teistas; teistumas baudžiamosios justicijos požiūriu gali pasibaigti ar būti panaikintas, bet pats asmens nuteisimo faktas niekaip negali būti panaikintas ir visada lieka jo gyvenimo faktu ir biografijos dalimi (Konstitucinio Teismo 2011 m. lapkričio 17 d. nutarimas). Konstitucinio Teismo išaiškinimas patvirtina, kad teistumo pasibaigimas galutinai nutraukia asmens baudžiamuosius teisinius santykius su valstybe (pvz., pasibaigus teistumui nebelieka įpareigojimo pakartotinai nusikalstamą veiką padariusiam asmeniui skirti griežtesnę bausmę, taip pat nebelieka su

---

patikimumą, privalo nustatyti *inter alia* su šių asmenų reputacija susijusius stojimo į valstybės tarnybą reikalavimus, be kita ko, reikalavimą nebūti teistam už tam tikrus nusikaltimus; nustatant šį reikalavimą turi būti paisoma konstitucinio proporcingumo principo <...>; neterminuotas draudimas stoti į valstybės tarnybą gali būti nustatytas tik asmenims, padariusiems itin pavojingus nusikaltimus, *inter alia* Lietuvos valstybei ar valstybės tarnybai“.

teistumu susijusių ribojimų atleidžiant naują nusikalstamą veiką padariusį asmenį nuo baudžiamosios atsakomybės ir pan.), tačiau teistumo pasibaigimas nepanaikina paties nuteisimo fakto ir nebūtinai reiškia, kad asmuo su pasibaigusiu teistumu privalo būti laikomas atitinkančiu kitų įstatymų, *inter alia* Vaiko teisių apsaugos pagrindų įstatymo, reikalavimus. Dėl to pareiškėjo argumentas dėl Vaiko teisių apsaugos pagrindų įstatymo 30 straipsnio 1 dalies nuostatos prieštaravimo BK 97 straipsniui „Teistumas“ traktuotinas kaip nepagrįstas.

Pažymėtina ir tai, kad panašūs teisiniai klausimai buvo nagrinėti ir Europos Žmogaus Teisių Teismo (toliau – ir EŽTT) priimtuose sprendimuose byloje *Lekavičienė prieš Lietuvą* (Nr. 48427/09) ir *Jankauskas prieš Lietuvą* (2) (Nr. 50446/09), kuriuose nebuvo nustatyta Žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos 8 straipsnio (teisė į privatą gyvenimą) pažeidimų dėl ribojimo nepriekaištingą reputaciją dėl ankstesnio teistumo praradusiems asmenims užsiimti advokato veikla. Minėtuose sprendimuose EŽTT nustatė, kad pareiškėjų išbraukimas iš advokatų padėjėjų ir neįtraukimas į praktikuojančių advokatų sąrašą prilygo įsikišimui į naudojimąsi teise į privataus gyvenimo gerbimą Konvencijos 8 straipsnio požiūriu, nes toks pašalinimas iš advokatūros galėjo turėti įtakos jų reputacijai ir profesiniams santykiams, tačiau teismas nenustatė Konvencijos pažeidimo, nes pareiškėjų teisės buvo apribotos pagal įstatyme nustatytą tvarką siekiant teisėtų tikslų ir tokie apribojimai buvo būtini demokratinėje visuomenėje šių tikslų pasiekimui. Vertindamas aplinkybę, kad pareiškėjos *Lekavičienės* teistumas dėl padarytos nusikalstamos veikos buvo išnykęs, teismas pažymėjo, jog *teistumo išnykimas nebūtinai reiškia, jog asmuo atgauna ir nepriekaištingą reputaciją*².

Taip pat negalima sutikti su pareiškėjo teiginiu, kad sunkaus nusikaltimo, „nesusijusio su nepilnamečiais“, padarymas neturėtų sąlygoti visą gyvenimo trunkančio draudimo dirbti su vaikais. Pažymėtina, kad bet koks sunkus nusikaltimas, įskaitant ir tuos nusikaltimus, kurių padarymo mechanizmas niekaip nesusijęs su nepilnamečiais asmenimis (t. y. nepilnametis asmuo nuo tokios nusikalstamos veikos nenukentėjo, jo atvaizdas nesudaro nusikalstamos veikos dalyko turinio ir pan.), visoje teisės pažeidimų sistemoje yra vienas iš pačių pavojingiausių teisės pažeidimų (past. – už sunkius nusikaltimus iš visų teisės pažeidimų pavojingesniais laikytini tik labai sunkūs nusikaltimai). Padarius sunkų nusikaltimą, paprastai kyla didelė žala svarbiausiems teisiniams gėriams – sveikatai, seksualinio apsisprendimo laisvei ir neliečiamumui, nuosavybei, finansų sistemai ir kt. Be to, absoliučiai visiems sunkiems nusikaltimams būdinga išskirtinai tyčinė kaltės forma, kas reiškia, kad tokį nusikaltimą padaręs asmuo visada arba suvokia pavojingą nusikalstamos veikos pobūdį ir nori taip veikti (kaltės turinys, būdingas formalioms nusikalstamų veikų sudėtims), arba suvokia pavojingą nusikalstamos veikos pobūdį ir nori sukelti ar sąmoningai leidžia atsirasti BK numatytiems

---

² Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo 2020 m. kovo 4 d. nutartis administracinėje byloje Nr. eA-3336-662/2020

nusikalstamos veikos padariniams³ (kaltės turinys, būdingas materialioms nusikalstamų veikų sudėtims). Iš to išplaukia, kad bet kokio sunkaus nusikaltimo padarymas rodo šio nusikaltimo subjekto itin neigiamą požiūrį ne tik į BK saugomus teisinius gėrius, bet ir į visą valstybės teisės sistemą apskritai. Todėl manytina, kad tokios asmenį charakterizuojančios savybės kaip ši yra visiškai nesuderinamos su siekiu prevencinėmis priemonėmis apsaugoti vaikus, kaip vieną pažeidžiamiausių socialinių grupių, nuo neigiamos socialinės aplinkos įtakos ir taip jiems sukurti saugesnę aplinką visuomenėje.

Apibendrinant tai, kas išdėstyta, galima teigti, kad Vaiko teisių apsaugos pagrindų įstatymo 30 straipsnio 1 dalyje nustatyti darbo su vaikais apribojimai yra skirti tam, kad būtų užtikrinamos vaiko teisės ir jų geriausi interesai, nes siekiant apsaugoti vaikus, kaip vieną iš pažeidžiamiausių visuomenės grupių, yra itin svarbu, kad su jais dirbtų atsakingi, dori, profesionalūs ir tam darbui tinkami asmenys. Ieškant pusiausvyros tarp vaiko teisių apsaugos ir jų geriausių interesų užtikrinimo bei asmens teisės užsiimti pasirinkta profesine veikla, prioritetas turėtų būti teikiamas vaiko teisių apsaugai ir geriausių vaiko interesų užtikrinimui, kuris dėl savo fizinių ir psichinių savybių yra ypatingai pažeidžiamas.

Vadovaujantis Lietuvos Respublikos peticijų įstatymo 12 straipsnio 3 dalimi ir Seimo Peticijų komisijos nuostatų, patvirtintų Lietuvos Respublikos Seimo 1999 m. lapkričio 11 d. nutarimu Nr. VIII-1408 „Dėl Seimo Peticijų komisijos nuostatų patvirtinimo“, 28 punktu, Seimo Peticijų komisijos išvada dėl T. Ismailovo peticijoje pateikto pasiūlymo atmetimo teikiama Seimui, taip pat siūloma įtraukti į Seimo rudens sesijos darbotvarkę Seimo nutarimo „Dėl Lietuvos Respublikos Seimo Peticijų komisijos išvados dėl Teodoro Ismailovo peticijos“ projektą.

Komisijos pirmininkas

Edmundas Pupinis

Rasa Gričiūtė, tel. (8 5) 239 6817, el. p. rasa.griciute@lrs.lt

---

³ Detaliau apie skirtingų tyčios rūšių – tiesioginės ir netiesioginės tyčios – intelektualinį ir valinį elementus žr. BK 15 straipsnį.